

Thằng Khờ

Nguyễn Vũ Văn

(Để thương nhớ Thằng Khờ
đã về với Chúa ngày 31/5/2021)

Chán chuyện đời nghiêng ngã
Ông lão kể chuyện thằng khờ
Giọng ông lả tả
Một nỗi buồn không tả.

§

Thằng khờ sinh năm sáu chín
chậm đi chậm nói
chẳng biết vì sao
nó cười vụng dại
cha mẹ thương con
bà nội thương cháu
em trai, em gái
cũng thương anh cả.

§

Ông lão cười lá tả
nói tiếp chuyện xa xăm.
Từ năm bảy lăm
thằng khờ không hiểu sao
bố không ở nhà
bố đi đâu vậy cả
mẹ khóc cả ngày
bà buồn không nói
nó cũng không biết hỏi
nó chỉ buồn lây.

§

Hai tháng rồi ba tháng
mẹ bảo bố sắp về
một năm bố vẫn chưa.
Nhà trong xóm đạo
bên cạnh nhà thờ
lễ nào nó cũng vào đó
ngồi ngay hàng đầu.
Người ta bảo nó cầu nguyện cho bố
chẳng biết nữa
nó chưa khôn thế đâu

Người ta ăn bánh thánh
nó cũng lên xin.
Cha xứ hơi ngại ngần
Chúa đã đưa nó tới
tại sao lại từ chối.
Cha muốn xin rửa tội
cả nhà đồng ý
nhưng họ đạo không ai đỡ đầu
thì đành thôi
ai mà đỡ đầu một thằng khờ nhỉ.

§

Nó cũng hay lên sân thượng
ngóng nhìn bố từ xa
bố đi đã hai năm
bố chẳng có nhà.
Rồi một lần nó ngã từ sân thượng
thẳng cẳng trên mặt đất
bất tỉnh
tưởng nó đã chết
nhưng không sao cả
Cha xứ bảo Chúa đỡ nó
Ôi Chúa mầu nhiệm!

§

Bà nội bệnh nặng
không có tiền mua thuốc
nhắm mắt một đêm thâu
bà gọi tên bố
không biết bố có nghe.
Từ đó nó ra ngóng đầu hẻm
mỗi ngày đứng thần thơ
mỗi lúc một khờ
nắng đen da cháy mặt
nắng lên rồi nắng xuống
đường không xe qua lại
bố về lối nào.

§

Nó đói, mẹ chưa về
không có gì ăn
Nhìn ra đường lớn
nhà nhà đóng cửa
chẳng ai buôn bán gì
chỉ gà què ăn quần cối xay
cối cũng không có gì thì lấy đầu mà ăn
Nó không biết mẹ kiếm tiền cách nào
bữa no bữa đói
bố vẫn chưa về, bố ơi.

Ông lão cười nghiêng ngả
cả nước cùng đói
lấy gì ăn thay cơm
mánh mung được chút cháo
thật là vất vả
ở tù lại đỡ nhức đầu.

§

Rồi thì bố cũng về
thành phố tan hoang
nhà cửa trần trụi
đồ đạc không còn
không còn gì cả
ngoài bàn thờ thần tài
ông thần đói rách
thằng khờ không mừng lắm
nó như quên bố rồi
năm tháng bào mòn trí nhớ.

§

Thằng khờ mỗi lúc khờ thêm
nó vẫn ra đầu hẻm
một mình với nắng gió
ở nhà nó muốn nổi loạn

đành gửi nó đi
nơi đây có bạn
thật đông thật vui
có cô y tá
thật xinh thật hiền
nó không muốn về nhà
không đi đâu cả.

§

Rồi thưa dần
không ai đến thăm
chỉ còn người nuôi
mỗi tuần một lần
ghé đóng tiền ăn
bố đi, mẹ cũng đi rồi
xa xôi xứ sở
ai khóc, nó vẫn đùa chơi.

§

Ông lão cười lá tả
thằng con tôi
đã giao cho Chúa
Amen! ■

NGUYỄN VŨ VĂN